

Publicerat i *Internationalen* 6 september 2013

Uttalande: Vi står bakom det syriska folkets revolution – nej till utländsk intervention!

1 september 2013

Över 150 000 dödades, hundratusentals skadades och invalidiserades, miljoner på flykt inom och utom Syrien. Städer, byar och kvarter förstördes helt eller delvis, med alla sorters vapen, bland annat stridsflyg, scudmissiler, bomber och stridsvagnar, alla betalade med det syriska folkets svett och blod. Detta skedde med förevändningen att försvara hemlandet och uppnå militär balans med Israel (vars ockupation av syrisk mark i själva verket står under beskydd av den syriska regimen, som inte har besvarat någon av Israels ständiga aggressioner).

Men trots de enorma förluster som nämnts ovan, som drabbar alla syrier, och det elände som de utsätts för, har ingen internationell organisation eller stort land – eller mindre – känt behov av att bidra med praktisk solidaritet eller stödja syrierna i deras kamp för de mest grundläggande rättigheter, mänsklig värdighet och social rättvisa.

Det enda undantaget var några Golfstater, närmast Qatar och Saudiarabien. Men deras syfte var att kontrollera konflikten inriktning och styra den i sekteristisk riktning, att förvränga den syriska revolutionen och söka kväva den, som en återspeglning av deras djupaste skräck att den revolutionära elden skulle nå deras stränder. Så de stödde obskurantistiska takfiri-grupper som oftast kom från alla världens hörn för att tvinga fram en grotesk vision av en regim byggd på islamsk sharia. Dessa grupper ägnade sig gång på gång åt fasansfulla massakrer på syriska medborgare som motsatte sig deras förtryck, och aggression på områden de kontrollerade eller som befann sig under attack från dem, så som exemplet nyligen med byar i Latakia.

En bred sammanslutning av fientliga krafter från hela världen konspirerar mot det syriska folkets revolution, något som bröt fram samtidigt som resningarna spreds över en stor del av arabregionen och Maghreb de senaste tre åren. Folkets resningar syftade till att göra slut på en historia av brutalitet, orättvisa och utsugning och uppnå rätt till frihet, värdighet och social rättvisa.

Men detta provocerade inte bara de lokala brutala diktaturerna utan också större delen av de imperialistiska krafter som ville fortsätta att stjäla vårt folks egendom, förutom också de olika reaktionära klasserna och krafterna över hela området och i angränsande länder.

Vad gäller Syrien består alliansen som bekämpar folkets revolution av en rad reaktionära krafter, med Iran och religiösa miliser i Irak i spetsen, samt tyvärr Hizbollahs slagstyrka som försvarar en djupt korruperad och kriminell diktatur och trampar ner sig i ett träsk.

Denna olyckliga situation har också drabbat en stor del av den traditionella arabiska vänstern med stalinistiska rötter, både i själva Syrien och i Libanon, Egypten och den övriga arabregionen – och över hela världen – som uppenbarligen tenderar att stödja den föraktliga allians som omger Assadregimen. Detta rättfärdigar man med att somliga ser detta som en ”motståndskraftig” regim eller till och med en ”motståndsregim”, trots dess långa bakgrund under sin tid vid makten av att beskydda den sionistiska ockupationen av Golanhöjderna, dess ständiga blodiga repression mot olika grupper som motsätter sig Israel, både palestinier och libaneser (eller syrier), medan den sedan oktoberkriget 1973 är undergiven och inaktiv gentemot Israels aggression på syriskt territorium. Detta stöd kommer att få allvarliga följdverkningar när det gäller de vanliga syriernas inställning till vänstern i allmänhet.

I synnerhet FN och Säkerhetsrådet var ur stånd att fördöma brotten hos en regim som det syriska folket motsatte sig fredligt och oupphörligt i mer än sju månader, medan kulor från krypskyttar och shabbiha sköt ner demonstranter en efter en och dag efter dag, och medan de

mest inflytelserika aktivisterna greps och utsattes för den värsta sortens tortyr och död i fängelser och häkten. Hela tiden höll sig omvärlden fullständigt tyst och i ett tillstånd av fullständig förnekelse.

Situationen fortsatte utan större förändringar efter det att det revolterande folket beslöt att ta till vapen, och det som blev känt som Fria Syriska Armén (FSA) framträdde – vars befäl och meniga i stor utsträckning kom från den reguljära armén. Detta ledde till den fasansfulla upptrappningen av brott från regimen sida.

Den ryska imperialismen, den främsta allierade för Baathregimen i Damaskus, och som försåg den med alla sorters stöd, är fortfarande på sin vakt för att stoppa alla försök att fördöma dessa brott i säkerhetsrådet. USA uppfattar å andra sidan inga problem med att den nuvarande situationen fortsätter, med alla följdverkningar och förstörelsen av landet. Detta trots hotelserna från USAs president så snart någon i oppositionen tar upp frågan om användande av kemiska vapen från regimen sida, fram till den senaste upptrappningen när det ansågs vara frågan om att gå över en ”röd linje”.

Obama som ger intryck av att vilja göra verklighet av hotet, skulle uppenbarligen se det som ytterst pinsamt om han inte gjorde detta, eftersom det inte bara återverkar negativt på presidenten utan också på bilden av den mäktiga och arroganta stat han leder inför de undergivna arabstaterna och hela omvärlden.

Det förestående tillslaget mot Syriens väpnade styrkor leds i grunden av USA. Men det sammanfaller med att allierade imperialistländer är införstådda och samarbetsvilliga, även utan rationaliserandet via den vanliga farsen, känd som internationell legitimitet (det vill säga FN-beslut, vilka var och fortfarande är representativa för stormakternas intressen, vare sig de är i konflikt eller i allians beroende på omständigheter, oenigheter och jämviktsläge dem emellan). Tillslaget kommer med andra ord inte att invänta Säkerhetsrådet, på grund av det förväntade rysk-kinesiska vetot.

Tyvärr satsar många inom den syriska oppositionen på detta tillslag och på USAs inställning i allmänhet. De tror att detta skulle skapa en chans för dem att ta makten, och kringgå rörelsen och massorna och deras oberoende beslut. Det borde alltså inte vara förvånande att representanter för denna opposition och FSA inte hade några problem med att skaffa information åt USA om lämpliga anfallsmål.

I vilket fall är vi överens om detta: västerns imperialistallians kommer att slå till mot flera platser och vitala delar av den militära och civila infrastrukturen i Syrien (med ett antal offer som vanligt). Men, som man var noga med att upplysa om, kommer tillslagen inte att syfta till att störta regimen. Med Obamas ord är de bara avsedda att straffa det nuvarande syriska ledarskapet och rädda USA-administrationens ansikte, efter alla hot angående användande av kemiska vapen. USA-presidentens avsikt att straffa det syriska ledarskapet härrör inte på minsta vis från Washingtons solidaritet med de plågade barn som dog i Ghoutamassakern, utan att man har förbundit sig att skydda det Obama kallar USAs vitala intressen och dess skydd mot terrorism, förutom Israels intressen och säkerhet. Den syriska armén och dess regionala allierade, ledda av Irans regim, kommer troligen inte att ha tillräckligt med mod att uppfylla det som tycks vara hotelser från deras högsta representanter, att en attack från väst mot Syrien kommer att tända eld på hela regionen.

Men detta alternativ ligger fortfarande på bordet, som ett slutgiltigt val med katastrofala resultat. Det överhängande västimperialistiska angreppet är inte avsett att stödja den syriska revolutionen på något sätt. Syftet är att knuffa Damaskus till förhandlingsbordet och tillåta Bashar al-Assad att dra sig tillbaka från förgrunden, men behålla regimen på plats, och samtidigt starkt förbättra möjligheterna att stärka USA-imperialismens ställning i ett framtida Syrien gentemot den ryska imperialismen.

Ju mer de som deltar i den pågående folkliga mobiliseringen – som är mer medvetna, principfasta och hängivna Syriens och dess folks framtid – inser dessa fakta, deras följder och resultat och handlar därefter, desto mer kommer detta att bidra till att hjälpa det syriska folket att framgångsrikt välja ett verkligt revolutionärt ledarskap. Under loppet av en beslutsam kamp som bygger på folkets nuvarande och framtida intressen kommer detta att ge upphov till ett radikalt program som följer dessa intressen, och som kan främjas och genomföras på vägen mot seger.

Nej till alla former av imperialistisk intervention, varken från USA eller Ryssland

Nej till alla former av reaktionär sekteristisk intervention, varken från Iran eller Gulfstaterna

Nej till intervention från Hizbollah, vilket motiverar det starkaste fördömande

Ner med alla illusioner angående det överhängande tillslaget från USA

Öppna vapendepåerna åt det syriska folket så att de kan kämpa för frihet, värdighet och social rättvisa

Sejer åt ett fritt demokratiskt Syrien och ner med Assaddiktaturen och alla diktaturer för all framtid

Leve det syriska folkets revolution

Söndag 1 september 2013

Uttalande från Revolutionary Socialists (Egypten), Revolutionary Left Current (Syrien), Union of Communists (Irak), Al-Mounadil-a (Marocko), Socialist Forum (Libanon)
Ursprungligen publicerat på Al Mansour. Översättning från engelska Gunvor Karlström